

her at slaa fast, at er der nogen, der har bidraget til, at dette Spørgsmaal er traadt stærkt i Forgrunden, er det netop det Parti, jeg har den Ære at tilhøre. Jeg er mig bevidst, at mit Partis Ordførere ved Finanslovedebatterne Aar efter Aar har krævet en Forbedring af Skovarbejdernes Lønvilkaar, og først, da vi fik en radikal Minister, nemlig da Landbrugsministeriet for 4 Aar siden var i Hænderne paa det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen), lykkedes det at skaffe Ørenlyd for en saadan Forbedring. Den Forbedring, der den Gang fandt Sted, var ikke af gennemgribende Natur; det var en ringe Forhøjelse af Daglønnen fra 2 til 2½ Kr. I den siden da forløbne Tid er Prisen paa Livsfornødenheder steget i en ganske betydelig Grad, og jeg tror at turde sige uden at gøre mig skyldig i nogen Overdrivelse, at den Lønforhøjelse, Skovarbejderne fik for 4 Aar siden, er fuldstændig spist op af de Pristigninger, der har fundet Sted paa alle de Livsfornødenheder, de paagældende Arbejdere skal bruge i deres daglige Husholdning. Det forekommer ogsaa mig, at Staten ikke kan være bekendt som Arbejdsgiver at byde en stor Stab af sine Arbejdere saa elendige Lønvilkaar, at den, hvis der var fuldt op af Arbejde i det private Erhverv, sikkert ikke vilde kunne skaffe sig tilstrækkelig Arbejdskraft. Jeg skal derfor udtale Haabet om, at ogsaa den nuværende Landbrugsminister vil se med Velvillie paa Andragender fra Skovarbejderne, paa deres Krav om en Forbedring af deres Lønninger, og jeg vil sige til de ærede Medlemmer, som under de forløbne Dages Debatter har udtalt sig meget pessimistisk med Hensyn til en Stigning af Lønnen for vore Statsarbejdere, at saa længe Lønningerne befinder sig paa et saadant Minimum, som der er Tale om for Skovarbejdernes Vedkommende, tror jeg, at deres Frygt er ubegrundet, og at man bør føle det som en Pligt for Staten at runde disse Lønninger af opefter, saa disse Mennesker faar anstændige Vilkaar at leve under.

Udenfor de egentlig løse Skovarbejders Rækker findes der ogsaa andre Arbejdere i vore Skove; jeg sigter til de saakaldte Hegnsmænd og Skovløbere. Deres Vilkaar er heller ikke særlig gunstige. Deres Lønninger bevæger sig ogsaa paa et meget lavt Niveau, og jeg ved, at der til den højtærede Landbrugsminister allerede den 29. September i Fjor er indsendt et Andragende fra dem. Dette Andragende er fornyet i Aar, idet jeg selv havde den Ære sammen med Repræsentanter for Foreningen af Hegnsmænd og Skovløbere i Statsskovene

at overbringe det, og jeg vil gerne fra dette Sted overfor den højtærede Landbrugsminister lægge et godt Ord ind for de paagældende Arbejdere. Der kan sikkert ad administrativ Vej efter Forhandling med det kommende Finansudvalg gøres noget i Retning af at forbedre Lønnen ogsaa for denne Gruppe af Statsarbejdere. Det, de i deres Andragende forlanger, er af saa beskeden Karakter, at jeg vil udtale Haabet om, at man fra alle Sider indenfor Finansudvalget vil stille sig imødekommende overfor deres Krav, saa vi kan yde en lille Smule mere for det Arbejde, de paagældende udfører.

Jeg har personlig undersøgt enkelte af de paagældende Arbejders Vilkaar, og jeg har valgt at undersøge dem i den Valgkreds, jeg har den Ære at repræsentere, og skal tillade mig overfor det høje Ting at nævne nogle ganske faa Tal, der mere end noget andet illustrerer, hvor langt enkelte af vore Arbejdere endnu er nede i aarlig Fortjeneste. Jeg har valgt nogle rent vilkaarlige Eksempler. Jeg har f. Eks. Meddelelser fra en Skovløber, der er 48 Aar gammel. Denne Mand har været i Statens Tjeneste i 25 Aar; hans aarlige Indtægt inklusive Indtægten af den Jord, der hører til Stillingen, er alt i alt 822 Kr. Dertil kommer saa Fribolig og Brændsel, og man kan vel da runde hans Indtægt af opefter, saa den alt i alt bliver paa omkring 1,000 Kr. om Aaret. Jeg vover at paastaa, at naar en Mand har tjent 25 Aar i Statens Tjeneste ved et strengt og ofte livsfarligt Arbejde, og hans Fortjeneste ikke er blevet højere, saa trænger den i allerhøjeste Grad til at forbedres. Men det af mig her nævnte Eksempel er et af de bedste. Jeg har Oplysninger fra en anden Skovløber, som er i en Alder af 35 Aar; denne Mand kan alt i alt opnaa en samlet Aarsindtægt af 695 Kr. plus Bolig og Brændsel. Jeg har et tredje Eksempel. Det er en Hegnsmænd paa 38 Aar; denne Mand, som kun har ½ Tønde Land til sit Hus, har en aarlig Fortjeneste af alt i alt 567 Kr. Et fjerde Eksempel: en Hegnsmænd, 42 Aar gammel, har en aarlig Fortjeneste, som han selv anslaaer til 503 Kr. En Skovløber, hvis Alder er 60 Aar, opnaar endogsaa kun en Aarsindtægt af 415 Kr. At Indtægten er gaaet saa langt ned i dette Tilfælde, stammer ganske naturligt fra, at den paagældende som Følge af sin høje Alder ikke er i Stand til som de yngre at udføre det strenge Arbejde i Statsskovene. Det forekommer mig, at de Beløb, jeg her har nævnt, illustrerer bedre end noget andet, at der her er et Felt, hvor vi ikke kan sidde Krævet overhørig fra de